

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

- > Daens of Dalrymple (blz. 2)
- > Koninklijke toespraak (blz. 7)
- > Vlaanderen en Wallonië bondgenoten? (blz. 9)
- > Sociale barometer van het ABVV (blz. 10)
- > Liberales, Verhofstadt en co en het taalbeleid (blz. 12)
- > Toespraak John MacLean rally (blz. 13)
- > Vredesgesprekken in Koerdistan (blz. 16)
- > Colofon en kalender (blz. 20)

Daens Of Dalrymple? Lezing op 26 januari

Op zaterdag 26 januari neemt in Sint-Niklaas een lezing plaats georganiseerd door Masereelfonds en Davidsfonds, met spreker Joost Vandommele (onder meer bestuurslid bij Priester Daensfonds vzw). De titel luidt “Daens of Dalrymple? Over de moeilijke verhouding tussen de Sociale beweging en de Vlaamse beweging”. Voor verdere gegevens: zie de kalender achteraan deze nieuwsbrief. De trefdag van SFL in 2011 ging over het sociaal beleid dat de sociaal-flaminganten wensen in een onafhankelijk Vlaanderen. In het kader van die trefdag verscheen reeds een tekst van Miel Dullaert, die we hier opnemen.

Vlaamse sociale zekerheid: Daens of Dalrymple?

Het ontstaan en de ontwikkeling van de sociale zekerheid in Vlaanderen is ingebed geweest in de Belgische staat. En dit ondanks die Belgische staat. Immers, België was in de 19e -20e eeuw een, wat we vandaag, een kapitalistisch “groeiland” noemen met de sociale tegenstellingen op scherp. Het jonge België was een ultraliberaal land.

Het ontstaan van de sociale zekerheid in het jonge België is de strijd geweest van de georganiseerde arbeidersbeweging. De linkse, sociaal flaminganten vormden een stevige component van de arbeidersbeweging. Het waren toen grote personaliteiten in diverse bewegingen die én sociale strijd én Vlaamse strijd als één emancipatiestrijd beschouwden (E. Moyson, J. Kats, priester A. Daens en zijn broer uitgever Pieter, de socialist C. Huysmans, priester J. Cardijn, de ACW-er H. Heyman, de communist J. Van Extergem,...)

Vanaf de jaren 1980 van de vorig eeuw veranderden de parameters van het sociaal-economische beleid en de rol van de nationale staten onder de druk van de deregulering en de mondialisering van de kapitaalmarkten beslist door de nationale politieke elites o.l.v. de VSA (cfr. de analyses van de linkse flamingant Antoon Roosens (1929-2003) in de jaren negentig). Daarmee wijzigde de context die vandaag meer en meer bedreigend is voor het sociaal zekerheidssysteem zoals dat sinds meer dan 100 jaar is afgedwongen en uitgebouwd door de arbeidersbeweging. Vooral de Europese Unie (EU) waarvan het beleid bepaald wordt door de traditionele politieke machtsgroepen en de grote financiële- en industriële lobbygroepen hebben als prioriteit het ontmantelen van de sociale zekerheid in naam van de competitiviteit, flexibiliteit en de maximalisatie van de private winsten. Officieel zijn de stelsels van sociale zekerheid volgens de doctrine van de EU nationaal en beperkt de EU zich tot regels van coördinatie. Maar in de praktijk worden frontale aanvallen georganiseerd op de nationale zekerheidsstelsels. We verwijzen naar een

eerste aanval op de sociale zekerheid door de toenmalige Europese commissaris Frits Bolkestein in 2005 om een zogenaamde “Dienstenrichtlijn” in te voeren. Er kwam een breed sociaal verzet en op 16 februari 2006 werd een geamendeerde richtlijn goedgekeurd in het Europees Parlement.

Hetzelfde met het immigratiebeleid van de EU gesteund op de fundamentalistische interpretatie van het principe “vrij verkeer van personen (diensten en goederen)” die het sociaal beleid en de sociale zekerheid onder grote druk zet. Mensenhandelaren, koppelbazen, gangsters krijgen vrij spel. Hieraan gekoppeld stellen we delocalisaties vast van Vlaamse bedrijven naar lage loonlanden in de EU.

Als sociaal flaminganten pleiten we voor een gul opvangbeleid voor slachtoffers van dictaturen, en oorlogsgeweld. Daarenboven is de Vlaamse natie sterk genoeg om een bepaald percentage van de bevolking, zegge ca 10 à 15% van de bevolking als immigranten te integreren zonder het sociale zekerheidssysteem te ondermijnen. Maar vandaag ondermijnt de wilde immigratie de budgetten van OCMW's en de sociale zekerheid. Crimineel georganiseerde sociale fraude, dreigt een belangrijke factor te worden die ons jarenlang door strijd en wetgeving opgebouwd sociaal systeem dreigt te vernietigen. Recent startte in Gent een proces tegen individuen uit het Bulgaars- Turkse criminele milieu en tientallen immigranten die met vervalste sociale documenten de werkloosheidskas, de ziekteverzekering en kredietinstellingen ermee oplichtten.

Als voorlopig dieptepunt stemde het Europees Parlement (liberalen, conservatieven en christen-democraten) op 28 september jl. een reeks wetten (het “sixpack”) die erop neerkomen dat de Europese Commissie het financieel toezicht krijgt op de nationale begrotingen met eraan verbonden financiële sancties.. Vanuit neoliberale dogma's (EU-Commissievoorzitter M. Barosso zegde vorig jaar nog: “er zijn geen problemen met de sociale welvaartsstaat, de welvaartsstaat zelf is het probleem”) organiseren de nationale politieke klassen en de plutocratische elites, via de omweg van de EU, de afbraak van de soevereiniteit van de lidstaten om zelfstandig een sociaal beleid te voeren. Meer dan ooit wordt de strijd voor sociale zekerheid een strijd tegen de EU-dictaten en een strijd voor nationale soevereiniteit.

De Belgische politieke klasse is een aanhangsel geworden van het neoliberale EU- beleid. Middens die we moeilijk kunnen verdenken van een flamingantische reflex hebben het Belgische sociaal zekerheidssysteem geanalyseerd en komen tot de onthutsende vaststelling dat dit systeem sterk is uitgehold. Het hoofd van de ABVV- studiedienst Jef Maes in zijn boek “Uw sociale zekerheid in gevaar” (2010) zegt ergens “door allerlei maatregelen (sinds de jaren tachtig) evolueerde de sociale zekerheid langzaam maar zeker

naar een systeem van basisuitkeringen.”

Sociaal- flaminganten beschouwen Vlaanderen door zijn geschiedenis, taal, territorium, bevolking als één natie met een eigen politieke cultuur en democratie en specifieke vorm van klassentegenstellingen. Economisch is Vlaanderen vooral een diensteneconomie. Ze heeft het economisch belang van de landbouwsector en de industrie ver teruggedrongen. Volgens cijfers van de Vlaamse overheid is het aandeel van de diensten in de toegevoegde waarde tussen 1980 en 2008 van de diensten gestegen van 56% naar 76%, het aandeel van de landbouw gezakt van 3% naar 1% en van de industrie van 41% naar 28%. Vooral het aandeel van de privé marktdiensten (zelfstandige beroepen, reclame, entertainment, cultuur, studie –en ontwerp bureaus) en de openbare of semi-publieke diensten van onderwijs, gezondheidszorg en de sociale dienstverlening, openbaar vervoer, postbedeling,... zijn spectaculair gestegen. De gezondheids- en verzorgingssector is een “booming” sector. Het sociale zekerheidsnetwerk in Vlaanderen is niet alleen een reeks uitkeringskassen. Maar deze sector is ook een productieve economische sector met tienduizenden arbeidsplaatsen. De verloning en arbeidsvoorwaarden zijn bepalend voor het personeel maar ook voor het welzijn van patiënten, ouderen, gehandicapten. Reken daarbij de grote toegevoegde waarde van toeleveringsbedrijven van bijv. de hoog technologische medische industrie, farmaceutische nijverheid, catering, de bouwsector,...

Gezien de gewijzigde context, (zie boven), gezien het democratisch basisrecht van elke natie om zijn eigen basisfuncties te organiseren, plus nog steeds het overwicht van de francofonen op de Belgische staatsmachine (Elio Di Rupo: “La Belgique nous appartient” zie ook de analyse van het recente ‘communautair akkoord’ door de Gravensteengroep) en gezien de economische welvaart van Vlaanderen, wordt het tijd om een Vlaamse sociale zekerheid uit te bouwen.

Heel wat linkse vrienden in Vlaanderen staan huiverig bij de gedachte van een zelfstandige Vlaamse sociale zekerheid gezien het rechtse overwicht. Sociaal flaminganten kunnen daarvoor begrip opbrengen. Maar, de status quo behouden met een Belgische sociale zekerheid in verval (zie boven) is conservatief vooral als een bepaalde nomenclatura daarmee verworven posities in het Belgisch staatsbestel wil behouden. Wat betreft de fameuze transfers naar Wallonië kan hier moeilijk sprake zijn van solidariteit gezien deze niet vrijwillig gebeuren, maar opgelegd worden door een Belgische regering van ontvangers die mede beslissen hoeveel de sponsors moeten betalen. Vervolgens heeft men geen zicht op deze transfers. Komen deze transfers naar Brussel en Wallonië ten goede aan de mensen of aan een sterk gepolitiseerd gezondheidsapparaat?

Vooral, die transfers kunnen niet bestemd worden voor de sociale noden in Vlaanderen. Elke dag lezen we dat er te weinig vacatures worden ingevuld in de sociale zekerheidssector bij gebrek aan geld en goed betaald personeel (gevolg: import uit landen die zelf hun geschoold personeel nog meer dan wij nodig hebben), kennen we al jaren wachtlijsten en zien we al jaren acties van de “witte woede” omdat de verloning en werkomstandigheden ondermaats zijn. Tegelijk kennen we een sluipende privatisering van de sector. Daarenboven houden de ontvangers van de transfers niet op de ambitie te koesteren om Vlaams grondgebied in te pikken via de zogenaamde persoonsgebonden rechten (Vlaams Brabant, metropolitaan Brussel,...). Het zou nog conservatiever zijn indien men een Vlaamse sociale zekerheid afwijst op grond van de ontkenning van het bestaan én de legitimiteit van de Vlaamse natie en dus van het recht zijn eigen basisfuncties democratisch te organiseren waaronder een sociaal zekerheidssysteem.

Er zijn niet alleen de Belgische problemen, maar ook in de Vlaamse beweging bestaan serieuze hindernissen om een volwaardige Vlaamse sociale zekerheid uit te bouwen. Sommige sectoren in de Vlaamse beweging geven de indruk de strijd voor Vlaamse zelfstandigheid te gebruiken om in Vlaanderen een neoliberal paradijsje op een sociaal kerkhof te vestigen. En om ons van de ene afhankelijkheid (België) in een andere te loodsen (EU).

De sociale zekerheidsgedachte is al sinds haar ontstaan voorwerp van controverse. In de 19e eeuw was er de confrontatie tussen het liberale vrije marktdenken, de liefdadigheid en de diegenen die vanuit de traditie van het christelijke en socialistische humanisme de principes van de sociale zekerheid verdedigden. Met de huidige crisis staan de discussies weer op scherp. Ook in de Vlaamse beweging.

In de N-VA komen de tegenstellingen tot uiting tussen enerzijds een voorzitter Bart De Wever van de N-VA die Dr. Theodore Dalrymple, alias voor de Britse psychiater Anthony Daniels gevonden heeft over het Kanaal. Hij is een bewonderaar van Margaret Thatcher en met een ultra-conservatieve kijk op de sociale zekerheid die veeleer lijkt op sociale bijstand.. Zijn referentiekader is ook niet mis: hij behandelde geesteszieken en criminelen in gevangenissen. Jef Turf reageerde in een commentaar in het maandblad Meervoud (juni 2011) op het duo De Wever- Dalrymple: “Ik kan niet oordelen over de maatschappelijke inbreng van Britse misdadigers en geesteszieken maar het schijnt me gewaagd dit als basis te nemen voor de Vlaamse gemeenschap. De geschiedenis van de klassenstrijd in Vlaanderen bestaat precies uit pogingen van de werkende bevolking om verantwoordelijk te zijn in stakingen, bedrijfsbezettingen, politieke strijd voor democratie. Om zoveel mogelijk te verhinderen dat de werkers slachtoffer worden van de patronale en conservatieve willekeur...De fout die Dr. Dalrymple maakt is dat hij het kind

met het badwater wil weggoaien. Hij verwacht de zaak (afgedwongen sociale zekerheid) met het misbruik ervan. Zijn conclusies zijn gefundness fressen voor het multinationalaal kapitaal...”

Sommigen van de Belgicistische linkerzijde citeren maar al te graag het conservatieve duo De Wever-Dalrymple. Maar ze vergeten dat er in de Vlaamse beweging naast linkse flaminganten er ook in de N-VA in het bijzonder mensen rondlopen die een andere kijk op de sociale zekerheid hebben. We denken aan Prof. Danny Pieters (KUL, ex-Senaatsvoorzitter, voorzitter van de VDAB) die in zijn boek “Onze sociale zekerheid, anders en beter” een andere benadering heeft dan zijn voorzitter en die in een belangrijk deel van zijn voorstellen aansluit op de bekommernissen van de sociaal flaminganten. Danny Pieters: “De sociale zekerheid moet en kan zorgen voor een gezonde samenleving waar eenieder niet alleen gedreven wordt door de eigen zelfontplooiing, maar ook ruimte wil scheppen voor de andere...De geschiedenis leert ons, dat de sociale zekerheid afwijzen betekent: slavernij ten dienste van de herenklasse, ontmenselijking van de betrokkenen en uiteindelijk desintegratie van de samenleving. Dit pad wijzen we af...Het louter beoordelen van sociale zekerheidsvraagstukken vanuit het perspectief van het individu, is een weg die leidt tot de uitholling van de sociale zekerheid...”

Voor sociaal flaminganten heeft Vlaanderen het potentieel om een eigen Vlaamse sociale zekerheid te ontwikkelen dat een nieuw begin kan betekenen. De economische basis is er, er is een sterk en kritisch sociaal middenveld, Vlaanderen vertrekt niet van nul, het beschikt nog altijd over een stevig netwerk van de sociale zekerheid en sociaal beleid (ondanks de grote uitholling door de traditionele Belgische staatspartijen), het staatsvormend bewustzijn in Vlaanderen groeit, en deze natie beschikt terzake over een kapitaal aan kennis aan de universiteiten en in de sociale organisaties.

Miel Dullaert
Voorzitter van vzw Meervoud

Koninklijke toespraak

Koninklijke toespraak: illustratie van de onaanvaardbaarheid van de monarchie

Zoals de gewoonte is naar aanleiding van Kerstmis en naar aanleiding van de Belgische feestdag, spreekt de koning zijn zogenaamde 'onderdanen' aan in een toespraak. Hij spreekt dan zijn morele verontwaardiging uit over fenomenen die hem in zijn positie bedreigen.

Enkele jaren terug waarschuwde de man voor het "omfloerst separatisme"; dit jaar waarschuwde hij voor het populisme en verwees hij naar de jaren '30. (Alvorens u de koning hierin wil bijtreden: neen, hij bedoelde niet de desastreuze jaren '30 van de 19e eeuw, maar de -eveneens desastreuze- jaren '30 van de 20e eeuw.) Nu zouden wij het aan de macht komen van Adolf Hitler en de NSDAP, het regime van Mussolini, de staatsgreep van Franco, fenomenen als REX en het Verdinaso, het anti-parlementarisme van Leopold III, etc... niet meteen omschrijven als "populisme", maar eerder als "fascisme" en "nazisme".

De dominante teneur in de media (alsook bij enkele professoren die helemaal niet gekend staan om hun sympathie voor N-VA, zoals Dave Sinardet), was hierbij dat de koning specifiek de N-VA viseerde, en zich dan ook afkeerde van de electorale successen van deze partij in 2010 en 2012.

Dit werd op redelijk ongeloofwaardige wijze ontkend door enkele federale regeringspartijen.

Bart De Wever antwoordde hierop door aan te geven dat de koning zijn bevoegdheden binnen een constitutionele monarchie te buiten ging. Op zich een beetje vreemd dat een partij die volgens haar statuten voor een republiek pleit, plots de constitutionele monarchie als toetssteen gebruikt. Maar het zou niet de eerste keer zijn dat N-VA haar eigen grondbeginselen met een flinke korrel zout neemt...

Jan Jambon ging nog een stuk verder en kloeg aan dat "de koning misbruikt werd door Di Rupo". Alsof we medelijden moeten krijgen met de koning...

Maar het is voor ons als linkse republikeinen niet de eerste vraag of de koning al dan niet N-VA viseerde, en nog minder of dit past binnen de contouren van een constitutionele monarchie. Belangrijker is, dat het voor ons als democraten en linkse republikeinen volstrekt onaanvaardbaar is dat een feodaal heerser zijn positie en privileges gebruikt om invloed uit te oefenen op de politiek.

De rel rond de term "populisme" zorgde er voor dat de rest van de koninklijke toespraak ondergesneeuwd raakte. De koning pleitte in zijn toespraak ook voor een lastenverlaging voor de bedrijven, voor loonmatiging (uitgezonderd koninklijke dotaties, wel te verstaan) en voor meer centralisering richting de ondemocratische Europese Unie.

Het is sowieso al behoorlijk hypocriet om vanuit je decadent paleis, of vanop één van je peperdure jachten, terwijl je net je eigen dotatie voerhoogd zag, te pleiten voor loonmatiging. (Voor een 'dividendmatiging' voor aandeelhouders, een 'rentematiging' voor banken of een 'bonusmatiging' voor CEO's hebben we hem niet horen pleiten.) Maar erger is dat de vorst vanuit zijn ondemocratisch gelegitimeerde positie pleit voor een welbepaald politiek beleid: in dit geval een anti-sociaal liberaal afbraak- en besparingspolitiek en demonisering van de Vlaamse zelfbeschikking.

Ongetwijfeld zal er in parlement en media weer wat gediscussieerd over de bevoegdheden van de koning, zijn royale dotaties en de op de overheid afgewentelde 'ontkosten' van de koninklijke familie.

Voor de V-SB is een monarchie in geen enkele vorm aanvaardbaar.

In een democratie ligt iedere macht bij het volk. Het geven van macht en invloed, louter op basis van afkomst is dermate ondemocratisch, dat zij onder geen enkel vorm aanvaard kan worden.

Leve de Vlaamse Republiek! Leve de Waalse Republiek!

Albert waarschuwde voor het populisme van de jaren dertig. Of hij het had over de jaren 1830 of 1930 was niet geheel duidelijk...

Monarchie (2)

Vlaamse Hoop: Vlaanderen én Wallonië bondgenoten?

Er gebeuren vandaag speciale dingen in het Belgische Koninkrijk. Er is een op het eerste zicht tegennatuurlijk bondgenootschap van Vlaamse republikeinen en de logebroeders van de PS over de fiscale constructie van de koningin-weduwe en ferver Opus Dei supporter de Spaanse Fabiola Fernanda de las Victorias de Mora y Aragon. De politieke scène stond in rep en roer. Maar wel wat hypocriet. Formeel is er niks mis met de creatieve fiscale constructie van Fabiola, volgens wetten gestemd door diezelfde politieke klasse die nu keffert. Blijkbaar heeft het incident wel een stroomversnelling veroorzaakt om de omvang van de koninklijke dotaties in vraag te stellen, niet in het minst door een publieke opinie die kreunt onder onzekerheid, verarming en armoede en tegelijk ziet hoe superrijken, waaronder de club van Saksen-Coburgs, gespaard worden en er een uitdagende luxueuze levensstijl op blijven nahouden. De oude koningin-weduwe is daarbij een dankbaar slachtoffer: ze geeft aan de politieke klasse wat kunstmatige gemoraliseerde fiksheid, plaatst de nieuwe superrijken verder buiten schot en sust een morrende publieke opinie. Althans dat is de hoop.

Er is nog ander bondgenootschap de jongste dagen aan de oppervlakte gekomen. Minister van Buitenlandse Zaken de Heer Didier Reynders, poogt terug wat meer greep te krijgen op de economische diplomatie door een nieuwe functie te creëren bij Buitenlandse Zaken: de raadgevers in economische diplomatie. Op de Belgische ambassades zouden er ook *business councils* komen, een lokaal netwerk van economische contacten. Een typische Belgische restauratiepoging. Immers, het aantrekken van buitenlandse investeringen en buitenlandse handel is een bevoegdheid van Vlaanderen en Wallonië. De federale overheid heeft een ondersteunende rol, maar moet het initiatief overlaten aan de twee regionale regeringen, in Vlaanderen aan het "Flanders Investment and Trade". Vlaams minister-president Kris Peeters (CD&V) trok aan de noodrem in het Vlaams Parlement. Hij vreest dat Reynders een doublure wil creëren voor de regionale diplomatie en zo de middelen versnipperd. K. Peeters kreeg de volle steun van de Waalse minister van Buitenlandse Handel Jean-Claude Marcourt (PS).

Sociale barometer van het ABVV

Voor de derde keer op rij publiceerde het ABVV zijn sociaal-economische barometer. Hij geeft een samenvatting van de grote trends en belangrijkste cijfers van de economie (gegevens van Eurostat en de OESO).

Opvallend is de forse kritiek van het ABVV op het beleid van de Europese Unie (en dus de Belgische politieke klasse die dit beleid helpt vorm te geven). De antwoorden die de Europese Unie voorstelt, die de steun van het patronaat krijgen en in de meeste landen van de EU worden toegepast, bieden geen oplossing voor het verstoorde evenwicht waarin de superrijken rijker worden, aldus de vakbond. Het ABVV verwijst naar de *Billionaires Index* die aangeeft dat in 2012 de 100 rijkste personen van de wereld samen 182 miljard euro rijker zijn geworden. Voor hen is crisis een onbekende realiteit. Tegelijk gaat het inkomen van grote delen van de werkende middenklasse achteruit, neemt de armoede toe en zitten de OCMW's op hun tandvlees.

De anti-crisismaatregelen verscherpen de crisis zegt het ABVV. De antwoorden zijn economisch contraproductief en versterken de marktmechanismen die gebaseerd zijn op kostenconcurrentie, fiscale concurrentie en sociale dumping. De daling van de koopkracht van de gezinnen en dus van de binnenlandse consumptie wordt bovendien versterkt door een daling van de overheidsuitgaven en de afbraak van de sociale bescherming. Het ABVV verwerpt het Duitse model (in gang gezet door beslissingen van een sociaal-democratische-groene meerderheid o.l.v. kanselier G. Schröder). 16% van de Duitse bevolking leeft in armoede of ongeveer 12 miljoen Duitsers. In tien jaar tijd is het aantal personen dat twee jobs nodig heeft om rond te komen verdubbeld. Bijna 5 miljoen werknemers hebben een mini-job, d.w.z. een baan die niet meer opbrengt dan 400 euro per maand. In totaal vertegenwoordigen preciaire jobs 26% van de totale arbeid.

Het ABVV wijst op zes grote handicaps die moeten overwonnen worden wil men de sociale en economische achteruitgang stoppen, ondermeer:

- Betere prijzencontrole. Te hoge prijzen wegen zwaar op de bestedingen van de huishoudens. In de periode 1996-2011 zijn de consumptieprijzen van de meeste producten bij ons met 35,2% gestegen, tegen slechts gemiddeld 27,9% in de buurlanden. De

prijstijgingen wegen vooral zwaar op de gezinnen via voedingsaankopen, water, gas en elektriciteit. Ze zijn goed voor 30% van de gezinsuitgaven en zijn voor 78% verantwoordelijk voor het inflatieverschil met de buurlanden. Dat is het resultaat van geen of een gebrekkige prijscontrole.

- De fiscaliteit is onrechtvaardig en inefficiënt. Het gros van de belastingen komt uit de personenbelasting, hoofdzakelijk inkomsten uit arbeid of voor zo'n 37%. De indirecte belastingen worden betaald door de eindverbruiker (btw), dus weer uit het inkomen uit arbeid (30%). In totaal 67% van de belastingsinkomsten komt uit inkomens van arbeid. De meerwaarden op de beurs bijv. worden niet belast. (in de VS, Ierland, GB, Denemarken varieert dat van 19% tot 44%!).
- De privéondernemingen dragen te weinig bij aan de solidariteit door de vele fiscale aftrekposten. Inkomens uit kapitaal ontsnappen aan de belastingen.
- De overheidssteun aan ondernemingen is verkeerd gericht en inefficiënt. Bijdrageverlagingen en belastingsverminderingen geven elk jaar om en bij de 10 miljard euro aan de bedrijven. In plaats van te besteden aan innovatie, drukken ze er hun productiekosten mee. De notionele interestaftrek levert de financiële holdings en multinationals zowat 5 miljard per jaar op.

Taalbeleid

Aan het wereldcircus Liberales, Verhofstadt & Co

De V-SB heeft nota genomen van de in december door De Morgen op gang getrokken campagne tegen de v.z.w. Taalrespect. Het verbaast ons natuurlijk niet dat ook een ultraliberaal als Dirk Verhofstadt op deze kar springt om te pleiten voor de totale vrijheid van multinationals als Mc Donalds, Starbucks en andere Diors om gelijk wat gelijk waar te verkondigen in gelijk welke taal. En dat op een moment dat een auteur als Houellebecq terugkeert naar zijn vaderland Frankrijk om "in het dagelijks leven weer Frans te kunnen spreken", ondanks het feit dat hij er meer belastingen zal moeten betalen dan in Ierland.

De Nederlandse taalgemeenschap behoort niet tot de grootste ter wereld en kan dus best wat bescherming gebruiken. Op een moment dat tientallen grote multinationale bedrijven hier vrijgesteld worden van belastingen moet men niet komen zeggen dat men geen povere 3 miljoen euro heeft voor een correct taalbeleid bij een openbare vervoersmaatschappij als De Lijn. Misschien moet wereldburger Verhofstadt eens kijken hoe men zulke zaken in landen als Québec, Finland, Catalonië, etc. aanpakt. Toch allemaal geen landen die zich bezondigen aan "autodafés", "stenigingen", "ridicule regels" en "heimatgebazel"! De V-SB roept iedereen dan ook op de Engelstalige reclame op De Lijn te blijven aanklagen.

In de media

Van Olivier Deleuze, Ecolo-burgemeester van Watermaal-Bosvoorde:

"Een autonoom Brussels Gewest is financieel niet haalbaar."

<http://www.brusselnieuws.be/artikel/ik-ben-van-de-franstalige-cultuur>

Het is maar welke conclusies je eraan verbindt...

Schotland

Toespraak John MacLean Rally

Op 25 november nam de jaarlijkse John MacLean Rally plaats in Glasgow, Schotland, ter herinnering aan de Schotse republikeinse en socialistische politicus die in 1923 stierf en een groot voorstander was van een soevereine Schotse staat. Op de rally die georganiseerd werd door de Scottish Republican Socialist Movement, gaf Joost Vandommele een toespraak (in het Engels), die we met zijn goedkeuring hier integraal publiceren.

Flanders and Scotland have a lot in common. 2000 years ago, the territory which is now Flanders, was populated by Celts. Roman conquerors had a lot of difficulties with these **Menapians**, who maintained a guerrilla warfare for a long time. Scotland got traditionally English aggression against her independence and identity; In Flanders France took this very role. More than 125 times in history, French armies crossed the Flemish border... Consequently France became the traditional ally of Scotland and England that of Flanders. The Flemish alliance with England was very important because the **Cotswold's** and the **Yorkshire moors** produced the high quality wool which was necessary for the production of the famous Flemish **luxury cloth**. Scotland also supplied wool via the ports of Leith and Berwick. Thousands of Flemish urban workers, the so called 'blue nails', earned their bread in the textile industry. Flanders became a **laboratory** of early industrial capitalism. The difference with modern capitalism was the **lack of concentration** of capital and labour. For example in the 15th century, in the international harbour of Bruges, the hotel **Vanderbuerze** stocked goods and noted each day the exchange rates. In almost every actual language exists the word 'beurs'; **only** Elisabeth I changed the word into 'Royal exchange'. Flemish workers organized **democratic mass rallies** since 1127, established two times the **republic**, **went on strike** since 1250 for better living conditions and democracy. Also the 'impoldering', reclaiming land on the sea, improved democracy while the smallest mistake of an individual could provoke a general catastrophe for all. Flemish urban textile workers formed also **part-time militia** with many thousands fighters. In the same period as **Stirling bridge and Bannockburn**, free Flemish peasants and workers militias destroyed in 1302 the French royal chivalry army, the biggest in the Christian world. Like in Scotland they could only **delay** the imperialist claim on their country. Also in the Middle ages, many Flemish textile workers emigrated to Scotland where they introduced **advanced weave technology**. When the English

king Edward I massacred Berwick in 1297 and murdered thousands of weavers, there were a lot of Flemish amongst the victims. Also in the higher classes the names *Fleming* and for instance 'Freskin the Fleming' are significant. Since 1066 Flemish feudals seized a lot of properties in England **and Scotland**, because William the conquerors father in law, count Baldwin V of Flanders, provided a lot of men en warships for the crossing and this was their reward... As in Scotland and Ireland, **Protestantism** was the ideology of the oppressor, in Flanders it was the ideological element in the establishment of early capitalism and national resistance against the Spanish in the 16th century. As Holland stayed free after the Dutch war of independence, Flanders stayed in the hands of Spanish inquisition and bled to death (1585). Flanders lost her elites, capital and industrial know how, so Holland and England took over it's vanguard role in the development of capitalism. Where king Billy **triumphed** in Ireland in 1691, he **lost** before, in 1677 in Flemish Kassel against the French king Louis XIV, where we lost French Flanders forever. Flanders stayed for **centuries** in an atmosphere of **inquisition, poorness, ignorance and isolation** in all domains of society. It missed the industrial revolution **completely**, so the Flemish people became **even more extremely reactionary**. In the Napoleonic time, an industrial spy, called Lieven Bauwens, smuggled new industrial technology, like power looms and steam engines out of England. The town of Ghent became soon 'the so called Manchester of the continent', an **industrial isle** in rural Flanders. Like in the middle ages the textile workers organized, and in Ghent the first unions of Flanders and even of Belgium were established in 1857. In 1848 the composer of the international Hymn, Pierre De Geyter was born in Ghent. In 1998 I organized a successful campaign for a statue on his behalf. One significant difference with the Scottish situation is the position of the national language. Although in 1830, Belgium was designed to be a **frenchspeaking nation**, the Flemish dialects survived the 19th and the 20th centuries, because **the lower classes** didn't abandon it. The unification of the different Flemish dialects to the written Dutch language is an official fact since longtime but **in practice** the dialects are still strong... The **francified metropolis of Brussels and of cultural Anglo-American globalization keeps our identity under a lot of pressure**.

Of course we saw thousands of young Scots **dying** in Flanders in both world wars, especially in the trenches of the first World war. Just like the Irish, **radical Flemish nationalists worked together with the Germans to obtain independence**. Amongst these, there was the young socialist, and later communist leader Jef Van Extergem, who was for a lot of matters

in the position of John Maclean here. Van Extergem was an admirer of my grandfather, who was in those days the national poet of Flanders (some called him the Flemish Robert Burns) and shadow minister in a symbolic Flemish government during WW I. Comrade Jim Clayson will translate and publish some of his poetry. Van Extergem, **than** leader of the Flemish communist party, died in a German concentration camp in March 1945, some weeks before the end of the war. Because the Belgian democracy systematically minorises the Flemish majority and denies Flemish rights and kept nearly no democratic option open for them; rightwing Flemish nationalism turned to the Nazis. The 2nd WW was a black period for the movement. Nowadays, Flemish nationalism is very strong actually, but its leadership is Tory-minded. Remember the visit of Bart De Wever the NVA – leader, to David Cameron... We, the left Flemish nationalists, admire **your** movement and hope to maintain fruitful contacts in the future. If you are interested to visit our country and some sites who might be important to leftwing Scots nationalists, this can be arranged. Otherwise, maybe next year we can organize here some power point about all this. It's up to you!

Long live the socialist republics of Scotland and Flanders!

Koerden

Vredesgesprekken

Turkije voert voorzichtige vredesgesprekken met Koerden

Vijfendertig jaar na de oprichting van de Arbeiderspartij van Koerdistan (PKK) en de vrijheidsstrijd die de PKK-rebellen voeren op hun grondgebied, die naar schatting al meer dan 40.000 levens heeft gekost, heeft Ankara besloten om van strategie te veranderen om een eind te maken aan het gewapende conflict. Begin dit jaar begon de AKP-regering van premier Recep Tayyip Erdogan voorzichtige vredesgesprekken aan te knopen met Abdullah Öcalan, de gevangen genomen leider en oprichter van de PKK die een levenslange gevangenisstraf in eenzame opsluiting uitzit op het Turkse eiland Imrali. Vroegere pogingen om te onderhandelen mislukten steeds omdat Turkije Koerdische eisen weigerde in te willigen en Öcalan niet bij de gesprekken wilde betrekken. Met deze mentaliteitswijziging kijken beide naties, net als de andere volkerenbinnen de Turkse staatsgrenzen, uit naar de resultaten van de eerste gesprekken.

Sommige Turkse politieke analisten zijn hoopvol en menen dat de meeste Turken positief staan tegenover het betrekken van de gedemoniseerde PKK-leider bij de gesprekken en deze laatste een kans willen geven. Volgens hen beseffen de Turken dat ze beter af zijn met een langdurige vrede met de Koerden en dat er niets anders opzit dan onderhandelingen aan te vatten met de partij, willen ze voor het eerst in bijna veertig jaar vrede kennen. De grote vraag is nu wat het resultaat zal zijn van deze gesprekken, wat Öcalan in ruil voor vrede zal eisen en of de rest van de PKK-leiding hiermee akkoord zal gaan. Hoewel de PKK steeds is blijven ijveren voor een onafhankelijke, linkse Koerdische staat, heeft Öcalan tijdens zijn gevangenschap reeds gezegd voorstander te zijn van confederale autonomie voor de Koerden binnen de Turkse, Iraakse, Iraanse en Syrische staat. Blijft nog maar de vraag of Turkije hiermee akkoord zal willen gaan. Volgens de Turkse media eiste de PKK-leider alvast een verbetering van de toestand in dewelke hij gevangen zit of het verderzetten van de gesprekken in huisarrest. Ook zou hij gevraagd hebben om rechtstreeks in contact gebracht te worden met de huidige PKK-leiding in Zuid-Koerdistan en de vrijlating geëist hebben van duizenden Koerdische politieke gevangenen. Sinds het begin van de gesprekken zou Öcalan alvast twee kamerleden van de pro-Koerdische BDP (Partij voor Vrede en Democratie) ontmoet hebben waarbij ze het, aldus de Turkse media, over de ontwapening van de PKK gehad zouden hebben. Als tegemoetkoming aan de Koerden zou het Turkse gerechtshof eveneens het verbod opgeheven hebben op de verkoop en verspreiding van de drie boeken die Öcalan tijdens zijn gevangenschap geschreven heeft.

Premier Erdogan heeft te kennen gegeven dat, in geval van vrede, het de PKK-leiding vrij staat om naar andere landen te verhuizen. Dit voorstel werd prompt afgewezen door Murat Karayilan, de huidige PKK-leider, die niet wil dat zijn beweging uit eigen land verstoet wordt. Het blijft afwachten hoe de gesprekken verder zullen verlopen, maar het ziet er naar uit dat indien Turkije werkelijk een einde wenst te maken aan het gewapende conflict met de Koerden, het zal moeten beseffen dat dit ook vredesgesprekken met de PKK inhoudt en dat zij zich niet van haar grondgebied zal laten verstoet. De facto houdt dit in dat Turkije op termijn akkoord zal moeten gaan met een algemene amnestie van alle Koerdische politieke activisten en een erkenning van alle culturele rechten van de Koerdische naties en, in het verlengde daarvan, wellicht ook van de andere naties op wat het als zijn grondgebied beschouwt.

Hongerstaking als laatste middel tegen onrecht

Na een oproep van de Koerdische verzetsleider Abdullah Öcalan kwam er op 18 november een eind aan de massale hongerstaking van duizenden Koerden, verspreid over verschillende gevangenissen op Turks grondgebied. De Koerdischgezinde BDP (Partij voor Vrede en Democratie) heeft het zelfs over een totaal van tienduizend hongerstakers. Drieënzestig onder hen begonnen het geweldloos protest op 12 september en hielden het niet minder dan achtenzestig dagen vol. Ter vergelijking: Bobby Sands stierf na zesenzestig dagen van ontbering. In de daaropvolgende weken voegden duizenden sympathisanten zich bij het protest. Midden november begonnen de vitale functies van de initiatiefnemers het te begeven, meerderen onder hen konden nog amper zien, anderen kregen levensbedreigende maagbloedingen... De situatie was kritiek en er konden op elk moment doden vallen.

De hongerstakers begonnen hun actie op 12 september, de dag waarop Turkse militairen in 1980 een uiterst gewelddadige coup pleegden en de burgerrechten en vrijheden sterk ingeperkt werden. Symbolisch, want voor hen vertoont de AKP-regering van premier Recep Tayyip Erdogan slechts weinig verschil met die van de coupplengers. Onder de actievoerders bevonden zich onder meer parlementsleden, politieke activisten, journalisten, mensenrechtenactivisten en gewone burgers die opkwamen voor de elementaire mensen- en burgerrechten van de Koerden in Noord-Koerdistan. Allen zitten ze vast op verdenking van 'terrorisme'. Wie laat blijken dat hij of zij begaan is met de rechten van de minderheden op het Turkse grondgebied, wordt door het staatsapparaat als staatsgevaarlijk beschouwd en, indien het om Koerden gaat, automatisch verdacht van banden met de verboden Arbeiderspartij van Koerdistan (PKK) wat genoeg is om zonder concreet bewijs en zonder eerlijk proces voor jaren gevangengezet te worden. Zo is er midden september een massaproces tegen

44 Koerdische journalisten begonnen en staan honderden andere Koerden terecht op verdenking van lidmaatschap van de KCK (Unie van Gemeenschappen in Koerdistan), een pan-Koerdische organisatie die de Koerdische belangen behartigt en volgens de Turkse staat per definitie aanleunt bij de PKK. Dit ondanks filterdun bewijsmateriaal en veel kritiek van internationale mensenrechtenorganisaties.

Ten einde raad en machteloos tegenover het Turkse apparaat begonnen drieënzestig Koerden, die uitkeken op een jarenlange gevangenisstraf zonder zicht op een eerlijk proces en menswaardige behandeling, dan ook met het ultieme geweldloze protest in de hoop erkenning te krijgen voor hun toestand en de mensenrechten in Turkije. Ze stellen dan ook drie eisen voorop:

- het recht op onderwijs in het Koerdisch en het recht om de Koerdische taal te gebruiken in het dagelijkse leven,
- het recht op het gebruik van de Koerdische taal tijdens rechtszaken,
- medische verzorging voor PKK-leider Abdullah Öcalan en een eind van het onmenselijke isolatieregime waaraan hij onderworpen is zodat hij de vredesonderhandelingen in naam van de Koerdische bevolking kan leiden.

Door middel van de hongerstaking hoopten ze niet alleen druk uit te oefenen op premier Erdogan maar eveneens de aandacht te trekken van buitenlandse instanties en organisaties om steun te vragen voor hun boodschap, hun volk te erkennen en de Turkse staat te dwingen om met hen in dialoog te treden. Veel goed nieuws hoeven ze van de AKP-regering immers niet te verwachten. Tot op vandaag weigert Turkije moslims binnen zijn staatsgrenzen als minderheid te erkennen, de ondeelbare gedachte van een grote Turkse en nationalistische staat in gedachte. Ook gaf de regering meermaals te kennen niet toe te willen geven aan eender welke vorm van wat zij als chantage beschouwt en deed het tot twee dagen voor het eind van de hongerstaking de actie nog af als een 'show'.

Doordat de internationale traditionele media hierover zo goed als niet berichtten, kwamen er in gans Europa Koerden op straat om de stakers te steunen in hun actie. In eigen land begonnen een twintigtal vertegenwoordigers van de Koerdische gemeenschap en verschillende Koerdische organisaties eveneens een hongerstaking om aandacht te vragen voor de situatie. Onder hen bevonden zich Derwich M. Ferho, voorzitter van het Koerdisch Instituut van Brussel, Hadji Ehmedî, leider van PJAK (Partij voor het Vrije Leven van Koerdistan) en Zubeyir Aydar, bestuurslid van de KCK. Andere vertegenwoordigers uit diverse Europese landen sloten zich hierbij aan.

Toen de toestand van de eerste hongerstakers in Turkije kritiek werd riep

Abdullah Öcalan op tot een eind van de hongerstaking om erger te voorkomen en aangezien de actie deels haar doel had bereikt. Zo heeft de Turkse regering een wetsvoorstel ingediend dat toestaat dat gedagvaardden een andere taal dan het Turks gebruiken in de rechtszaal, maar dit enkel nadat de klacht in het Turks voorgelezen werd en vóór de verklaring van de aanklager. Fundamenteel verandert er dus niet veel. Aan de twee andere eisen werd amper gevolg gegeven. Öcalan, die reeds dertien jaar lang in eenzame opsluiting verkeert op het eiland Imrali, blijft onderworpen aan een onmenselijk en zwaar gevangenisregime, waarbij hij tot voor kort zelfs geen bezoek meer van zijn familie of advocaten mocht ontvangen. Tot op nader order zou de Turkse staat er nu wel akkoord mee gaan zijn basisrechten te herstellen en een beperkt bezoek toe te laten. De hongerstaking heeft dus tot op zeker hoogte iets uitgedaald, hoewel het nog afwachten blijft of de beloofde maatregelen wel correct toegepast zullen worden.

Vanuit de gevangenis heeft Öcalan reeds meermaals aangetoond de kaart van de democratische onderhandelingen met de Turkse staat te willen trekken. Eens te meer heeft hij bewezen open te staan voor gesprekken en vrede, indien Turkije dit ook wenst en werk wil maken van broodnodige hervormingen en de erkenning van elementaire mensenrechten voor alle inwoners op zijn grondgebied. Het is ook duidelijk dat Öcalan voor de Koerden onlosmakelijk verbonden is met de vredesgesprekken en dat ze zeer ver willen gaan in hun protest tegen onrecht. Het is nu aan premier Erdogan als vertegenwoordiger van de Turkse staat om te bewijzen dat hij ook het pad van de vrede verkiest en definitief werk wil maken van onderhandelingen met het Koerdische volk.

**VOLGENDE V-SB VERGADERING:
Vrijdag 15 februari 20u
Vlaams Huis, Drukpersstraat 20 BRUSSEL**

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22

in voorraad:
"V-SB t-shirt"
"Vlaanderen Tegen Racisme"
"Ik ♥ van Brussel"

Masereelfonds en Davidsfonds nodigen U uit

Zaterdag 26 januari 20u

Lezing door:

Joost Vandommele, lid Raad van Bestuur Priester Daensfonds vzw, vakbondsmilitant

"Daens of Dalrymple?"
Over de moeilijke verhouding tussen
de Sociale beweging en de Vlaamse beweging

Nadien debat

o.l.v. Miel Dullaert, gep. beroepsjournalist

Plaats: Masereelhuis, Truweelstraat 58, Sint- Niklaas (10' wandelen vh station, parallel cinemacomplex) - inkom gratis.